

Cái Chân Chống Xe

Hoàng Thị Như Huy

Mặc cơn mưa đang xối xả, Thư phóng nhanh xe ra khỏi cổng tòa án, trốn chạy cơn ác mộng đã đeo đẳng cô năm năm qua. Thế là xong một mối tình. Hay nói cụ thể hơn là chấm dứt một cuộc sống tù chung thân với một kẻ mà cô đã từng nói lời yêu thương ngày cô còn con gái. Cô không vui và cũng chẳng buồn, phóng xe đi trong cơn mưa. Con đường dài hun hút ngập trong màn mưa.

Xe chạy, mưa bay... Từng hạt mưa quất mạnh vào mặt tạo một cảm giác như có hàng ngàn vạn chiếc kim bé tí chích vào. Cô thích cảm giác ấy nên hất tung chiếc mũ mưa áo, để mặc đầu trần, phóng lao về phía biển. Đoạn đường này năm xưa là con đường của kỷ niệm. Khi anh và cô còn đi học, họ đã bao lần đi bên nhau. Nhưng giờ này, lòng cô không chạnh nhớ. Cô chỉ muốn con đường dài thêm, dài thêm để cô tận hưởng thêm cái thú đau thương đang dâng ngập trong lòng. Năm năm - cuộc sống chung đụng của hai kẻ yêu nhau bỗng chẳng hiểu vì đâu biến thành hỏa ngục. Cô nhìn lại mình. Cô đã phạm những lỗi lầm gì? Một đời con gái lớn lên từ một gia đình nền nếp. Mẹ dạy học ăn học nói từ thuở lên ba. Rồi nhà trường, thầy cô, xã hội Huế chung quanh tiếp sức tạo nên một mẫu thiếu nữ được gói tròn trong mấy chữ Công dung ngôn hạnh cho cô đã là một bông hoa có hương sắc mà lắm kẻ ước mong. Anh cũng thế. Một cuộc sống bình yên trong vòng tay bảo bọc của bố mẹ đã cho anh đủ thứ để bước vào đời: bằng cấp, nhà cửa, địa vị..

Anh và cô đã gặp nhau, nói lời yêu nhau như là một chuyện tự nhiên mà không ai trong điều kiện ấy, hoàn cảnh ấy có thể nói khác được. Nhưng tình yêu có thể do ảo giác hình thành nên anh và cô đã nhanh chóng tìm thấy những khoảng cách ngay trong tận nơi sâu thẳm của đáy lòng. Một đứa bé ra đời tưởng có thể níu kéo lại. Nhưng thiên thần bé nhỏ cũng lại là nguyên nhân để anh và cô ngày càng xa nhau... Chuyện bắt đầu từ đêm ấy, nhưng mãi đến mấy năm sau cô mới hiểu rõ ngọn ngành. Đó là chuyện phòng the mà năm xưa mẹ từng dạy, là chuyện chỉ dấu kín trong lòng. Cô không biết tỏ cùng ai. Cô không hiểu điều ấy là lỗi của mình hay của chính anh?

Đêm tân hôn, đêm mà mẹ đã tạo cho cô trí tưởng tượng là đêm diệu kỳ của tình yêu, là đêm mà hai vợ chồng sẽ mãi mãi thuộc về nhau... Nhưng Thư đã trải qua một đêm đầu đời con gái chẳng có gì kỳ diệu. Sau đêm ấy, anh cũng có những đổi thay: ít nói lời ngọt ngào, hờ hững trước những vui buồn của cô, có khi anh lại gất gỏng vì những chuyện vô cớ... Cô nhìn quanh bè bạn... hình như chúng cũng như thế. Có đứa bạo mồm bạo miệng:

- Cái ông tướng ấy là của nợ đấy. Tau ghét cay ghét đắng. Biết trước thế tau chẳng lấy chồng.

Cô hỏi mẹ, mẹ mắng yêu cô:

- Chị muốn nhõng nhẽo mãi sao? Thời yêu đương đã qua, giờ phải lo chu toàn bổn phận đi!

Thế là cô tạm yên lòng, vui vào bổn phận làm dâu, làm vợ, rồi chuẩn bị làm mẹ.

Đêm biết mình có thai, cô nắm tay anh đặt trên bụng. Nhưng bàn tay anh không một chút hơi ấm, để yên không nhúc nhích, khiến cô cảm giác có điều gì không ổn. Đi hỏi mẹ, mẹ cô lại bảo:

- Nó lo toan làm lụng mệt mỏi nên thế. Sắp có con ông bố nào chẳng thế. Chị cứ xem ông bố chị thì biết. Tôi sinh chị và cả bây con mà ông ấy nào hay."

- Thế ư? Thế thì buồn quá!

Đêm ấy, nằm bên anh, cô tủi thân khóc. Anh quay sang hỏi:

- Em tiếc nuối sao? Hắn ta là ai?

Một luồng khí lạnh chạy qua người, cô buột miệng:

- Hắn ta là người nào? Sao anh lại hỏi em điều lạ lùng ấy?

Nhưng anh đã lạnh lùng nói: "

- Ngay trong đêm đầu tiên tôi đã biết cô không là của tôi. Tôi thương cái danh giá nhà tôi nên chấp nhận cuộc sống này. Cô liệu mà sống.

Cái đêm đầu tiên là chuyện gì nhỉ? Cô bàng hoàng trước sự sụp đổ của đất trời.

...Từ đó, khoảng cách giữa anh và cô xa dần. Đêm đêm cô không ngủ được, trăn trở tìm nguyên cớ từ đâu. Hỏi mẹ thì đã bao lần mẹ dạy chuyện phòng the không được nói cùng ai. Cô đành chôn kín trong lòng chờ có dịp gặp ai đó hỏi cho thỏa những uất ức.

Năm năm quả là một khoảng thời gian dài vô tận khi hai kẻ sống bên nhau với sự vô cảm trong hồn. Thư vẫn y lời mẹ dạy lặng lẽ hoàn thành nhiệm vụ. Anh cũng đi đi về về như một ông chồng mẫu mực. Cái danh giá gia đình đã níu họ chung sống bên nhau như hai khúc gỗ trong mỗi đêm về. Cô đã lén tìm mua sách tham khảo, lén đến phòng tư vấn hôn nhân để hiểu vì sao anh đã thay đổi ngay sau đêm đầu tiên ấy. Cuối cùng cô đã hiểu ra nguyên nhân của câu chuyện nhưng đã quá muộn màng để có thể hàn vết thương lòng. Cô quyết định ly hôn để nuôi con một mình.

Cô vừa miên man nghĩ ngợi vừa phóng xe chạy như một con điên. Có bóng một kẻ đi ngược chiều ra dấu hiệu gì đó với cô. Nhưng mặc, cô vẫn phóng xe, không quan tâm bất cứ điều gì nữa. Kẻ đi ngược chiều quay xe lại, phóng theo cô. Khi đến sát bên, cô nghe giọng đàn ông:

- Chị ơi gạt cái chân chống lên kéo bị tai nạn.

Cô ngẩng lên kịp nhìn thấy đôi mắt đen của một người đàn ông xa lạ. Ông ta không chờ lời lí nhí cảm ơn của chị, quay lại và phóng tiếp tạo khoảng cách xa dần... Cô nhìn xuống, hóa ra cái chân chống xe chưa gạt. May Thư không bị tai nạn trên đường. Mắt cô bỗng cay.

Cô bù ngùi hồi tưởng những ngày tháng qua. Giá anh cũng có chút quan tâm đến cô như kẻ xa lạ vừa qua thì chắc sẽ không có sáng hôm nay - ngày mà cô ký tên vào tờ hủy hôn ước - ngày mà bé Tư bé bỏng không còn sống trong vòng tay của mẹ cha. Cô chạy xe chậm lại, suy nghĩ thật nhiều. Cái chân chống xe của một người xa lạ cũng đủ làm bao kẻ bận tâm khi đang đi trên đường chợt nhìn thấy. Cô cũng đã từng làm như thế. Không mấy ai mong đợi sự đền ơn qua nghĩa cử ấy. Đó là cái tình vốn có trong mỗi trái tim của những con người chung quanh ta. Nhưng sao cái tình ấy ta lại không dành cho kẻ đang sống bên ta trong tình chăn gối?

Thư lại khóc. Cô khóc vì đã đánh mất một thứ rất quý trong cuộc đời này: Niềm tin của những kẻ yêu nhau, mà anh đã không cho cô ngay trong đêm đầu đời màu nhiệm của tình chồng vợ. Nước mắt và nước mưa quện vào nhau tạo vị mằn mặn. Cô nuốt hết vào lòng và tự hứa sẽ quên hết để lập lại cuộc đời.

Chỉ còn thêm một người nữa là đến phiên cô. Thư bồn chồn lo lắng. Bài tham luận tuy đã được chuẩn bị chu đáo nhưng đây là một hội thảo tầm cỡ, mà cô lại tham dự lần đầu. Tiếng diễn giả trên bục có sức thuyết phục khiến cô quên phát đề tài của mình, nhìn chăm chăm người nói chuyện. Sao ông ta trông quen quen nhỉ? Cô lật tài liệu trên tay để nhìn xem. Một cái tên xa lạ: Viện nghiên cứu Cây Nhiệt Đới - TS Lý Luân. Đề Tài Cây Nhiệt Đới Và Chiến Lược Phát Triển Du Lịch Sinh Thái của cô có mối quan hệ. Cô lắng nghe, lòng tự hỏi ông ta là ai mà sao đôi mắt quen quá.

Giờ giải lao, ông ta bị bao quanh bởi nhiều nhà khoa học tên tuổi. Cô đứng một góc phòng, uống chậm chậm tách trà nóng để ấm lòng trước khi lên tham luận. Ông ta tiến đến bên Thư. Cô ngẩng lên, bắt gặp nụ cười. Lại đôi mắt đen thật quen thuộc của ông ta khiến cô cảm nhận một sự ấm áp thân tình dẫu rằng cô chưa hề quen. Ông ta tự giới thiệu:

- Tôi đã gặp chị một lần trong cơn mưa. Chị còn nhớ không, hôm cái chân chống chị quên gạt mà lại phóng xe như một tay đua trên đường qua Thôn Vỹ?

Tất cả chợt ùa về trong ký ức Thư. Đúng là đôi mắt đen của kẻ xa lạ trong ngày cô ký giấy ly hôn. Từ đó đến nay đã mấy năm rồi mà sao ông ta vẫn nhận ra được mình nhỉ? Ôi thật xấu hổ làm sao khi ông ta đã từng nhìn thấy cô trong bộ dạng của một kẻ khùng ướt đẫm dưới cơn mưa! Thư bối rối chưa biết phải nói gì, may sao chuông báo giờ làm việc, cô chỉ gạt chào rồi đi nhanh vào hội trường, tim đập thình thịch. Cô tự nhủ: "Thư ơi! Mày bối rối hay lo sợ? Lo sợ cho bài tham luận hay bối rối vì có kẻ đã nhìn thấy dung nhan mày như một con điên?"

Một phút xao lòng đã qua, Thư trở lại trạng thái bình thường, bắt đầu với vai diễn của một nghệ sĩ trên sân khấu. Giọng nói nhẹ êm tai, nội dung được chất lọc súc tích, hình minh họa sinh động... cô lần lượt chinh phục hội nghị. Cô tự tin dần, vừa nói vừa nhìn xuống từng khuôn mặt đang lắng nghe. Cô lại bắt gặp đôi mắt ấy. Ánh mắt đang cười với cô. Mắt cô lại cay. Đây là lần thứ hai mắt cô cay khi gặp mắt người đàn ông xa lạ ấy.

Giọt nước mắt lần đầu là sự hờn tủi chồng. Giọt nước mắt bây giờ là gì đây? Cô cũng chẳng biết, chỉ thấy mình bỗng diễn thuyết hay hơn, duyên dáng hơn để khi kết thúc cô đón nhận toàn hoa, hoa và những nụ cười.

Buổi ăn trưa được tổ chức dạng tiệc đứng bên bờ sông. Đoạn này sông vừa chảy qua cầu Trường Tiền, cây cầu gắn bó với biết bao đôi lứa yêu nhau trên đất Huế. Trời chỉ hửng cơn nắng nhẹ của mùa thu, cỏ xanh rì bên mép nước. Có con đò nhỏ đi qua tạo cho dòng sông gợn sóng lăn tăn. Cô đứng nhìn sông mà quên chuyện tự kiểm thức ăn cho mình. Ông ấy lại đến bên cô, trao tay cô đĩa thức ăn và nói:

- Tôi ganh tỵ với chị đấy. Bài nói chuyện của chị thật tuyệt vời.

Cô lí nhí cảm ơn trong bối rối:

- Tôi phải cảm ơn anh hai lần. Cho hôm nay và cho cả cái chân chống hôm nào.

Rồi Thư lặng im, ăn chậm chậm mà không có cảm nhận dở hay ngon. Một điều kỳ lạ đang lén vào hồn cô. Cô tự xua đi. Đã quá đủ cho một đời người vì nhầm lẫn - nhất là nhầm lẫn chuyện trái tim. Cô sợ hãi bất cứ lời nào nghe ngọt lịm như vị mật ong. Cô là con chim đã bị trúng tên nên thấy cảnh công thì sợ hãi. Nỗi sợ hãi ấy khiến cô chào ông ta rồi đi nhanh vào phòng ăn đang đông kịt người.

Ông vẫn đứng đấy, miên man suy nghĩ về người phụ nữ vừa gặp lại. Hôm ấy trời mưa tầm tã thế mà sao cô lại để đầu trần phóng xe như một con điên? Có điều gì bất ổn chẳng? Ông muốn hỏi nhưng không thể hỏi đồ với kẻ mới quen. Ông có biết cô ta vì thành phố này quá nhỏ bé, lắm chuyện trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã hay. Nhưng ông chỉ biết qua những danh tiếng thành đạt trong nghiên cứu khoa học, mà cô đã minh chứng hôm nay. Còn chuyện buồn hay vui, hạnh phúc hay bất hạnh để gì ai hiểu được ai?

Ông cũng xua hình ảnh cô đi, ăn vội ba miếng rồi ra đứng hút thuốc một mình bên dòng sông. Ông không phải là người vùng đất này. Nhưng do phải lòng cô Tôn nữ mà làm rề và ở lại xứ Huế mộng mơ. Nó là xứ của nắng cháy, mưa dầm, tiếng dế mỗi đêm khuya, màn sương mù kỳ ảo mỗi xuân sang và còn của biết bao điều kỳ diệu khác mà ông đã trải nghiệm trong đời mình. Con sông Hương dùng dằng...hãy vào lòng Huế nên con người Huế thật thâm trầm. Thâm trầm đến độ ông không hiểu nổi cô vợ Tôn nữ của ông muốn gì, nghĩ gì, ước mơ gì qua năm tháng sống bên nhau... Nên chi cuối cùng ông đành quay về cuộc sống độc thân, lấy công việc làm tình yêu, lấy những chiều mưa phóng xe một mình làm bạn đồng hành trong cuộc sống. Chính chiều mưa ấy ông đã gặp cô - gặp một người đàn bà xa lạ mà bóng hình tiêu tụy theo ám ảnh ông mãi trên đường về...

Bây giờ là mùa thu.

Mùa thu đất trời xao xuyến muốn thì thầm lời tỏ tình dịu ngọt. Gió hôn mây cho mây bay diu diu. Nắng hôn vòm cây cho lá chuyển sắc vàng. Mùa thu, con thú hoang đã biết cất lên tiếng hú gọi bạn tình. Mùa thu trái tim ông cũng bồi hồi bởi một điều gì không tên tuổi. Ông đang yêu mùa thu chẳng?

Ông lại đi một mình. Đi đâu bây giờ? À mùa này trái Thanh trà Nguyệt Biều đã đủ độ chín đong đưa trong những vườn cây. Sao ta không lên thăm ông bạn Huấn và thăm luôn cả xứ sở Bàu trắng nhỉ?

Yêu cỏ cây từ tấm bé, ông đã rất giỏi môn sinh vật và trở thành nhà nghiên cứu cây Nhiệt đới. Từ cây Đa biết bay nơi đình làng quê, đến cây Nắp Bình ăn thịt, những đám rêu trong những khu rừng ẩm ướt... đã làm ông mê say. Ông đã hiến dâng tuổi thanh xuân cho cây cỏ. Đáp lại ông, cỏ cây cũng cho ông cái tình. Đó là hạnh phúc mà cuộc đời làm khoa học ông tìm được. Nhưng tình cây cỏ chưa đủ làm ấm áp trái tim ông mỗi độ thu về. Nên chi hôm nay trái tim ông mách bảo, thúc dục ông phải đi tìm...

Trong vườn Thanh Trà trĩu trái của Ông già Huấn - một nhà nghiên cứu sinh vật tên tuổi của Viện, ông nghe mơ hồ có tiếng nói quen quen lao xao vọng lại từ những vòm cây. Ông bạn giải thích:

- Cô trò thăng Tân đang hái Thanh trà lưu trữ để mùa đông này làm tiệc nó cưới vợ đấy.

Lần theo tiếng nói, ông tìm đến. Thật bất ngờ ông được gặp lại người phụ nữ mà ông cố không nghĩ đến mỗi đêm về. Cô ấy đang đứng dưới một gốc Thanh trà lão, dang tay lên đón từng quả mà Tân hái trên cành. Nhìn thấy ông, cô cũng quá bất ngờ nên đánh rơi một quả, lăn đến chân ông. Ông cúi xuống nhặt giùm cô để che

dấu cơn xúc động trong lòng. Ông đã tìm hiểu lý lịch đời cô sau hội thảo ấy và cũng như ông, cô đang tìm công việc để bù đắp những trống vắng sau cuộc chia ly với chồng mình. Tại sao ông không có quyền đến nắm bàn tay cô để bày tỏ những yêu thương mà bấy lâu đang chất ngập trong lòng ông? Ông sợ hãi thêm một lần bị thương tổn vì sự dối lừa? Hay ông sợ sự chối từ bởi cuộc đời cô cũng đã từng bị tổn thương và quyết khép cửa trái tim?... Tất cả những cảm xúc ấy đã khiến ông im lìm không dám tỏ. Chỉ biết bày tỏ tình yêu mến qua ánh mắt dịu dàng.

Đêm ấy, vợ chồng Huấn mời ông ở lại dùng cơm tối rồi sau đó kéo nhau lên Đồi Vọng Cảnh ngắm trăng thu soi thôn Nguyệt Biều. Ngồi trên đồi cao, chung quanh là đất trời Huế. Có nước lung linh, có ánh trăng huyền ảo... Huế bỗng đẹp như chốn non bồng. Nhìn phía xa xa, thôn Nguyệt Biều quả là một bầu trăng. Bà Huấn rót mời ông nhấp môi chén rượu ướp hoa Quỳnh và nhắm tí Thanh trà trộn mực khô mà Thư đã tự tay chế biến. Ông chỉ biết im lìm không dám buông lời khen ngợi, sợ phá vỡ đi điều kỳ diệu đang choáng ngợp hồn ông. Cô ngồi đối diện, cũng im lìm không nói. Ông thấy như có làn nước ướt đẫm mắt cô.

Khi trăng đã lên cao, họ mới quay về. Ông bà Huấn có nhã ý nhờ ông đưa Thư về tận nhà vì đường khuya. Ông chạy xe chậm chậm bên cô. Cả hai không nói. Họ không nói vì sợ một điều gì đó sẽ đến trong đêm nay... Cuối cùng, khi đã đến nhà cô, trong bóng tối nơi giàn hoa ở cổng, ông cầm tay cô, nói thì thầm đủ một mình cô nghe:

- Em biết tôi đang nghĩ đến điều gì không? Tôi đang thầm cảm ơn cái chân chống hôm nào. Chính nó đã khiến tôi tìm thấy em trong cuộc đời này.

Bàn tay Thư để yên trong lòng bàn tay đang truyền cho cô sự ấm áp tưởng đã mất.

Hoàng Thị Như Huy